

Arrest

nr. 232 613 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN *loco* advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Lushnje, Albanië. Uw ouders zijn T. (...) en M. H. (...) en u heeft twee broers, S. (...) en E. (...). De zus van uw vader, B. Sh. (...), was gehuwd met R. Sh. (...). Hij werd in 1997 vermoord en deze moord vormde de aanzet voor een wraakcampagne vanwege zijn broer, A. Sh. (...) of A. B. (...), de leider van de bende van Lushnje. Verschillende personen werden vermoord. Sinds 2006 zit A. B. (...) in de gevangenis. In 2005 of 2006 werd uw oom Af. H. (...) gearresteerd en onterecht veroordeeld. Hij heeft zes jaar in de gevangenis gezeten alvorens te worden vrijgesproken en vrijgelaten. Voordat hij werd opgepakt, vonden er

gewelddadige huiszoekingen plaats in de woning waar jullie gezin woonde samen met het gezin van Af. (...) en ook de gezinnen van Ag. H. (...) en G. H. (...), de twee andere broers van uw vader. U groeide op samen met de kinderen van uw ooms en tantes, waaronder X. Sh. (...), zoon van R. (...) en B. Sh. (...), J. H. (...) en D. H. (...) (o.v. (...)) zoons van Ag. H. (...), en Da. H. (...), zoon van G. H. (...). Vanaf september 2015 woonde u in Italië om verder te studeren en hield u veel minder contact met uw familie. Op 25 oktober 2016 vond er een aanval plaats op uw neef X. (...) en een vriend van hem, S. X. (...). De dader, L. Ha. (...), behoort tot een groep met tegenstanders van A. B. (...), vaak familieleden van zijn slachtoffers, die gezworen hebben zich te wreken tegen de familie van A. B. (...). Hij werd veroordeeld tot 31 jaar cel maar werd niet gearresteerd. Op 11 oktober 2017 werden uw neef J. (...) en zijn vriend Z. L. (...) vermoord door de tegenpartij, specifiek opnieuw L. Ha. (...). U keerde zo snel mogelijk terug naar Albanië om de begrafenis bij te wonen. Vervolgens ging u terug naar Italië om uw studie verder te zetten. Uw leven verliep opnieuw normaal, tot 28 mei 2018. Die avond werd u op straat tegengehouden door een wagen. Een inzittende richtte zijn wapen op u en vroeg u naar D. H. (...) en X. Sh. (...). U zei dat u niet wist waar ze verbleven. Men bedreigde u door te zeggen dat ze opnieuw zouden komen en u zouden doden als u geen informatie gaf. U belde een vriend die u hielp om naar de politie te gaan om verklaring af te leggen. Vervolgens ging u naar het huis van een vriend en belde D. (...), die al in België verbleef. Hij raadde u aan om zo snel mogelijk naar België te komen. U vertrok op 30 mei 2018 per vliegtuig vanuit Italië naar België en diende op 6 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Van uw neef vernam u dat uw ouders en jongste broer zich verschuilen in een dorp in de buurt van Lushnje, samen met uw oom Ag. (...), uw oom Af. (...) en zijn familie en uw tante Ar. (...) en haar familie. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een attest van gezinssamenstelling van uw gezin en het gezin van uw vader, uw verblijfsvergunning voor Italië, een betalingsbewijs voor de verlenging van uw verblijfskaart, uw studentenboekje, een overlijdensakte van uw neef J. (...), documenten van de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus aan uw nicht K. (...) (dochter van B. (...) en zus van X. (...)) en neef Da. (...) (zoon van G. (...)), een kopie van de klacht die u in Italië neerlegde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Bij KB van 17 december 2017 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Volgens uw verklaringen vreest u de wraakdreiging die uitgaat vanwege rivaliserende bendes tegen iedereen die gelinkt wordt aan A. B. (...), inclusief uw familie (CGVS, p. 18-19). Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkelijk riskeert te worden gevisieerd, louter omwille van het feit dat u verre (aangetrouwde) familie bent van A. B. (...). In dit kader kan vooreerst worden verwezen naar de familiesamenstelling die tijdens het persoonlijk onderhoud werd overlopen (CGVS, p. 12 en bijlage). Uw vader T. (...) heeft drie broers (Ag. (...), G. (...) en Af. (...)) en vier zussen (L. (...), B. (...), Ar. (...) en E. (...)). B. (...) is degene die de link vormt met de familie van A. B. (...), aangezien zij was gehuwd met R. Sh. (...). Hierbij wordt opgemerkt dat u zelf verklaarde dat de familie Sh. (...) een aparte clan vormt van de familie H. (...), waartoe u behoort (CGVS, p. 13). Over twee andere tantes, L. (...) en E. (...), kon u amper iets vertellen. U kent de achternamen van hun echtgenoten niet, en van E. (...) weet u zelfs niet waar ze woont. U kon niet eenduidig stellen of ze al dan niet betrokken zijn bij de problemen (CGVS, p. 12). Uw andere tante, Ar. (...), zou dan weer wel betrokken zijn – of toch voldoende om ondergedoken te leven. Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat de vraag wie gevisieerd wordt door de tegenpartij van A. B. (...) niet eenvoudigweg kan worden beantwoord met de stelling dat jullie volledige familie wordt gevisieerd. X. Sh. (...), die in 2016 een aanval overleefde, is een rechtstreekse neef van A. B. (...) en behoort zelf tot de clan Sh. (...). Uit de door u neergelegde documenten blijkt voorts dat uw neef J. (...) tot de zeer directe entourage van X. (...) behoorde en mogelijk betrokken was bij drugshandel, en dat X. (...) eigenlijk het beoogde slachtoffer was van de aanval op J. (...). Zelf was u – volgens uw verklaringen – weliswaar opgegroeid

met X. (...) en uw andere neven, maar de afgelopen jaren verbleef u in Italië en had u amper nog contact met hen (CGVS, p. 15). U keerde nog slechts één maal per jaar terug naar Albanië (CGVS, p. 3). Dat u niet kan worden beschouwd als een persoon die dicht bij A. B. (...) stond, wordt verder geïllustreerd door het feit dat u pas na uw komst naar België te weten kwam wie hij precies was en welke problemen er waren rond zijn persoon (CGVS, p. 11, 19) en dat u stelde dat u pas sinds drie maanden door had dat uw leven in gevaar zou zijn (CGVS, p. 18). Uw stelling dat de hele familie geïllustreerd zou worden, wordt voorts aangetast door uw verklaring dat uw familieleden, van wie de meesten in Lushnje woonden, hun levensstijl niet aanpasten na de aanval op X. (...) in 2016 (CGVS, p. 15-16). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat de dader werd veroordeeld en uw familie geloofde dat de autoriteiten hun werk deden, kan hiervoor niet als afdoende gelden aangezien de dader niet werd gearresteerd en dus gewoon vrij rondliep. Vervolgens, na de moord op J. (...), koos u ervoor om terug te keren naar Albanië en daar een week te verblijven (CGVS, p. 3). Uw hele familie en alle vrienden waren aanwezig op de begrafenis, die plaatsvond op een openbare plek – zelf arriveerde u evenwel net te laat om de plechtigheid bij te wonen (CGVS, p. 14). Het feit dat u er na de moord op J. (...) voor koos om vanuit Italië terug te keren naar Albanië valt niet te rijmen met uw verklaringen omtrent uw vrees ten aanzien van Albanië. Uw terugkeer naar Albanië en de aanwezigheid van uw voltallige familie op deze openbare en druk bijgewoonde gebeurtenis zijn des te meer opmerkelijk gezien uw verklaring dat de daders van de moord op J. (...) hadden gezegd dat de rest van zijn familie als volgende aan de beurt was (CGVS, p. 15). Voorts wordt vastgesteld dat (naast de twee tantes met wie u geen contact heeft) een groot deel van uw familie – uw ouders, twee ooms en de tante die wel geïllustreerd zou worden - zich op het moment van uw persoonlijk onderhoud nog in Albanië bevond. Gezien de ernst van de door u aangehaalde vrees is uw verklaring hiervoor, dat zij de intentie hebben om te vertrekken en de verkoop van hun eigendommen afwachten (CGVS, p. 16-17), geenszins aannemelijk. Dit klemt eens te meer gezien het feit dat de moord op J. (...) inmiddels meer dan een jaar geleden plaatsvond. Het is overigens bijzonder vreemd dat u pas te weten kwam dat uw ouders waren ondergedoken nadat u in België aankwam en dat u dit van D. (...) vernam. U heeft geen idee sinds wanneer ze daar verblijven, dus waar ze verbleven tussen 11 oktober 2017 en 30 mei 2018 (CGVS, p. 4). Aangezien u niet weet wanneer ze onderdoken, is het ook onduidelijk welke gebeurtenis precies de aanleiding gaf voor hen om onder te duiken. Het feit dat u zich hierover niet heeft geïnformeerd, terwijl u wekelijks contact heeft met uw ouders (CGVS, p. 4), is bijzonder opmerkelijk. Op dezelfde manier is het ook vreemd dat u wel verklaarde dat ook uw neef Da. (...) werd bedreigd, maar u er geen verdere details over heeft (CGVS, p. 17). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de bedreigingen tegenover uw familieleden en dus de kern van uw asielrelaas doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw houding en die van uw familie niet in overeenstemming te brengen is met en niet getuigt van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het incident dat in Italië zou hebben plaatsgevonden, en dat de directe aanleiding zou hebben gevormd voor uw vertrek naar België en uw verzoek om internationale bescherming, dient te worden vastgesteld dat enkele opmerkelijke elementen de geloofwaardigheid van dit incident ondermijnen. Vooreerst wordt gewezen op het feit dat u, ondanks de aanvallen op twee van uw neven die, volgens u, louter geïllustreerd werden omdat ze familie waren van A. B. (...), terugkeerde naar Italië en uw normale leven verderzette (CGVS, p. 10). Zelfs toen u, 's avonds laat en in een klein straatje, door een wagen werd tegengehouden, stelde u zich daar geen vragen bij en stapte u zonder aarzelen op de wagen af (CGVS, p. 10). De vraag kan bovendien gesteld te worden waarom uw belagers specifiek naar X. (...) en D. (...) vroegen en niet waren geïnteresseerd in u zelf of in andere leden van uw familie. Volgens uw verklaringen was er immers geen reden waarom X. (...) en D. (...) specifiek zouden worden geïllustreerd, maar wil de tegenpartij uw hele familie treffen (CGVS, p. 13). Het is voorts opmerkelijk dat u na het incident eerst de moeite nam om verklaringen af te leggen bij de politie, om vervolgens twee dagen later het land te verlaten en niet af te wachten wat de politie met uw aangifte zou doen. De kopie van uw verklaring bij de politie kan geenszins als bewijs gelden voor dit incident. Niet alleen betreft het een kopie – terwijl u zeer nadrukkelijk om het origineel werd gevraagd (CGVS, p. 11, 19), ook betreft het louter een weergave van uw mondelinge verklaringen tegenover de politie, zonder enig objectief bewijsstuk. Bovendien diende u in Italië geen verzoek om internationale bescherming in, ondanks het feit dat het, volgens uw beweringen, voor u duidelijk was geworden dat ook u geïllustreerd kon worden. Overigens heeft u op geen enkele manier aangetoond dat u op het moment van dit door u aangehaalde incident, op 28 mei 2018, daadwerkelijk in Italië verbleef. U legde immers geen enkele vorm van bewijs neer voor het feit dat u op 30 mei 2018 per vliegtuig van Italië naar België reisde. Dit werd u nochtans gevraagd en, aangezien u online boekte, kan er redelijkerwijs worden verwacht dat u dit ticket neerlegt (CGVS, p. 10). Bovenstaande elementen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Zelfs al zou u de ernst van de wraakdreiging vanwege L. Ha. (...) en andere tegenstanders van A. B. (...) aannemelijk gemaakt hebben, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uw vermoeden dat de politie niet aan de kant van uw familie maar aan de kant van de tegenpartij staat, baseert u op het feit dat de politie met veel troepen naar het mortuarium ging na de dood van J. (...) en dat er geen moeite werd gedaan om de daders te pakken. In dit kader kan worden verwezen naar de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de politie recent nog actief op zoek ging naar L. Ha. (...) en één van zijn kompanen, O. B. (...). Wat betreft uw stelling dat de politie uw familie jarenlang mishandelde (CGVS, p. 17), wordt vastgesteld dat het incidenten betreft die plaatsvonden vóór de arrestatie van uw oom in 2005 of 2006, en u verklaarde dat uw familie in de twaalf of dertien jaar sindsdien geen problemen meer had met de autoriteiten (CGVS, p. 7). Gevraagd of uw familie ooit de ombudsman contacteerde zei u van wel, maar u legde hiervan geen enkel bewijs neer (CGVS, p. 17-18). U wist niet of uw familie ooit een advocaat consulteerde (CGVS, p. 18), en kon zelfs niet zeggen of er een rechtszaak plaatsvond na de moord op J. (...) (CGVS, p. 16). Uw verklaringen kunnen uw nalaten om in eigen land de bescherming van de autoriteiten in te roepen dan ook niet rechtvaardigen. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig

land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw geboorteakte, paspoort, identiteitskaart en het attest van gezinssamenstelling van u en van uw vaders familie bevestigen slechts uw identiteit en die van uw familie, die hier niet ter discussie staan. Dat u in Italië heeft verbleven en gestudeerd, zoals aangetoond met uw verblijfsvergunning, het bewijs van aanvraag tot verlenging en uw studentenboekje, wordt in deze beslissing evenmin in twijfel getrokken. Het overlijden van J. H. (...), gestaafd met krantenartikels en zijn overlijdensakte, staat vast. Dat uw nicht K. Sh. (...) en uw neef Da. H. (...) in Frankrijk een beschermingsstatuut kregen heeft geen invloed op deze beslissing, aangezien elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Overigens wordt in de beslissing van Da. (...) niet vermeld om welke reden hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. De klacht die u indiende bij de politie in Italië werd hierboven reeds behandeld. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u er tijdens het persoonlijk onderhoud op werd gewezen dat uw advocaat via email enkele documenten trachtte te bezorgen aan het Commissariaat-generaal, maar deze niet goed waren aangekomen en u ze nogmaals diende in te dienen, indien u wenste dat zij aan uw dossier zouden worden toegevoegd (CGVS, p. 9). Hieraan heeft u geen gevolg gegeven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/5, 48/6, § 5 en 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de rechten van verdediging”, van “het beginsel van hoor en wederhoor” en van de “algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2018 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*.

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 15 december 2019 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.4.1. Verzoekende partij haalt vooreerst aan dat het administratief dossier niet binnen een redelijke termijn aan haar werd meegedeeld, waardoor zij niet in staat was om de aanwezigheid en de inhoud van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt te verifiëren. Haar raadsman had hiertoe nochtans een dringende aanvraag gestuurd op 4 december 2018, waarbij zij verwijst naar bijlage 3 van haar verzoekschrift. Deze e-mail bleef evenwel onbeantwoord. Daarnaast voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een e-mail d.d. 21 november 2018 van een medewerker van het CGVS (bijlage 4). Verzoekende partij betoogt dat haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (13 EVRM), haar rechten van verdediging en het beginsel van hoor en wederhoor werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij meent dan ook dat *“(d)e bestreden beslissing (...) op zijn minst (moet) worden vernietigd om verzoeker en uw Raad in staat te stellen om kennis van de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd te nemen en de relevantie van hun inhoud te beoordelen”*.

2.2.4.2. De Raad merkt in dit kader vooreerst op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoekende partij toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Verder duidt de Raad erop dat verzoekende partij overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzage-recht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekende partij en haar raadsman

mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier komen inkijken op de zetel van het CGVS en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren.

De Raad wijst verzoekende partij erop dat er geen enkele rechtsregel bestaat waaruit blijkt dat de verwerende partij verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waarbij per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming genomen wordt. Aan verzoekende partij werd overigens conform artikel 57/5^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet op 29 november 2018 een kopie overgemaakt van de notities van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, stuk 4).

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geenszins aantoont dat zij geen gebruik kon maken van haar inzagerecht. De Raad wijst verzoekende partij erop dat, indien haar raadsman constateerde dat er geen reactie kwam op zijn e-mail van 4 december 2018, er kon worden verwacht dat hij in deze een diligente houding aannam en het dossier ging inkijken op het CGVS teneinde zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren. Verzoekende partij kan geen rechten ontlenen aan het uitblijven van enige reactie van verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoekende partij op enig moment (na haar verzoek aan het CGVS om het administratief dossier aan haar over te maken) inzage heeft gevraagd in het administratief dossier of dat dit zou verhinderd geweest zijn door het CGVS. Evenmin brengt verzoekende partij dergelijke stukken aan waaruit dit zou blijken. Het feit dat de gevraagde stukken uit het administratief dossier niet werden bezorgd aan de raadsman van verzoekende partij, doet dan ook geen afbreuk aan de rechten van verdediging van verzoekende partij, noch aan het bestaan van deze documenten en hun aanwezigheid in het administratief dossier. De Raad onderstreept dat verzoekende partij zelf de verantwoordelijkheid draagt voor een tijdige inzage van het administratief dossier bij het Commissariaat-generaal teneinde het beroep tegen de bestreden beslissing voor te bereiden. Verzoekende partij toont niet aan dat zij geen gebruik heeft kunnen maken van haar inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. De Raad merkt nog op dat de door verzoekende partij bijgebrachte e-mail d.d. 21 november 2018 (bijlage 4 van het verzoekschrift) betrekking heeft op een ander dossier dan dat van verzoekende partij en *in casu* dan ook niet relevant is.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij en haar advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik konden maken van hun inzagerecht en aldus de mogelijkheid hadden ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift, onder verwijzing naar een internetartikel en een aantal rapporten die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 5-7 en 10), kritiek uit op het feit dat Albanië sinds 17 december 2017 opnieuw op de lijst van veilige landen staat, terwijl de Raad van State al meermaals Albanië uit deze lijst heeft geschrapt en dit in het bijzonder omwille van de bloedwraakproblematiek, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Zij er tevens op gewezen dat de Raad van State bij arrest nr. 240.767 van 20 februari 2018 het beroep tot vernietiging van het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 heeft verworpen, waardoor de vermelding van Albanië in de lijst van veilige landen werd bevestigd. De Raad herhaalt volledigheidshalve nog dat Albanië bij koninklijk besluit van 15 december 2019 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

2.2.6. De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij werkelijk riskeert te worden gevisieerd, louter omwille van het feit dat zij verre (aangetrouwde) familie is van A. B. Meer bepaald wordt in dit verband opgemerkt dat (i) verzoekende partij zelf verklaarde dat de familie Sh. een aparte clan vormt van de familie H. waartoe zij behoort en uit haar verklaringen blijkt dat de vraag wie gevisieerd wordt door de tegenpartij van A. B. niet eenvoudigweg kan worden beantwoord met de stelling dat hun volledige familie wordt gevisieerd; (ii) haar neef X. Sh., die in 2016 een aanval overleefde, een rechtstreekse neef van A. B. is en zelf tot de clan Sh. behoort; (iii) haar neef J. H., die op 11 oktober 2017 door L. Ha. gedood werd, tot de zeer directe entourage van X. behoorde, mogelijk betrokken was bij drugshandel en bovendien niet het beoogde slachtoffer was van deze aanval door L. Ha.; (iv)

verzoekende partij de afgelopen jaren in Italië verbleef en amper nog contact had met X. en haar andere neven, en geenszins beschouwd kan worden als een persoon die dicht bij A. B. stond, hetgeen ook blijkt uit het feit dat zij pas na haar komst naar België te weten kwam wie hij precies was en welke problemen er waren rond zijn persoon en uit haar verklaring dat zij pas sinds drie maanden door had dat haar leven in gevaar zou zijn; (v) verzoekende partij aangaf dat haar familieleden, van wie de meesten in Lushnje woonden, hun levensstijl niet aanpasten na de aanval op X. in 2016; (vi) verzoekende partij na de moord op J. H. ervoor koos om vanuit Italië terug te keren naar Albanië om zijn begrafenis bij te wonen; (vii) een groot deel van haar familie – haar ouders, twee ooms en de tante die wel geïdiseerd zou worden – zich op het moment van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij nog in Albanië bevond; (viii) verzoekende partij nagelaten heeft zich te informeren bij haar ouders over welke gebeurtenis precies de aanleiding gaf voor hen om onder te duiken en evenmin verdere details heeft over de bedreigingen ten aanzien van haar neef Da. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt voormelde motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat zij heeft aangetoond dat de H.'s ook een doelwit zijn van de vijanden van A. B., onderstreept de Raad de motivering in de bestreden beslissing dat uit haar verklaringen blijkt dat de vraag wie geïdiseerd wordt door de tegenpartij van A. B. niet eenvoudigweg kan worden beantwoord met de stelling dat hun volledige familie wordt geïdiseerd. Immers kan zij wat betreft haar twee tantes L. en E. amper iets vertellen en kan zij niet eenduidig stellen of ze al dan niet betrokken zijn bij de problemen, terwijl haar andere tante, Ar., dan weer wel betrokken zou zijn – of toch voldoende om ondergedoken te leven. Het feit dat ook een aantal familieleden van haar eigen clan problemen kenden omwille van het conflict tussen A. B. en zijn tegenstanders doet geen enkele afbreuk aan het feit dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat hun volledige familie wordt geïdiseerd door de tegenstanders van A. B. Verzoekende partij dient dan ook haar vrees om in het kader van het conflict tussen A. B. en zijn tegenstanders geïdiseerd te worden *in concreto* aan te tonen, alwaar zij, zo blijkt omstandig uit de bestreden beslissing, in gebreke blijft.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij nooit gesteld heeft dat haar familieleden hun levensstijl niet aanpasten na de aanval op X. in 2016 en dat zij daarentegen zelfs expliciet heeft verklaard dat zij voorzichtiger waren, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij zich beperkte tot de verklaring dat zij en haar familieleden na de aanval op X. in 2016 voorzichtiger waren en meer op hun hoede waren, zonder dat uit haar verklaringen blijkt dat zij effectief voorzorgsmaatregelen hebben genomen teneinde hun veiligheid te verzekeren. De vaststelling dat dergelijke voorzorgsmaatregelen niet werden genomen, ondergraaft wel degelijk verder de bewering van verzoekende partij dat de hele familie geïdiseerd zou worden.

Inzake haar terugkeer naar Albanië om de begrafenis van J. H. bij te wonen, voert verzoekende partij aan dat *“het een algemeen bekend feit (is) dat de eer van het gezin een uiterst belangrijk concept is in de overgrote meerderheid van het Albanese volk”* en dat het *“In de Albanese context (...) dus niet abnormaal (is) dat het gezin van verzoeker naar J.(...)'s begrafenis ging, ondanks het feit dat hij vermoord werd”*. Bovendien gaf verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat haar familieleden uit angst niet meer naar buiten zijn gegaan na de plechtigheid. De Raad wijst er evenwel op dat, in het licht van de verklaring van verzoekende partij dat de ouders van de moord op J. gezegd hadden dat de rest van zijn familie als volgende aan de beurt was, de terugkeer van verzoekende partij naar Albanië en de aanwezigheid van haar voltallige familie op dergelijke openbare en druk bijgewoonde gebeurtenis geenszins te rijmen valt met de door verzoekende partij voorgehouden vrees ten aanzien van Albanië en haar bewering dat haar hele familie geïdiseerd zou worden. Een loutere verwijzing naar de Albanese context en het belang van familie volstaat niet om te verklaren dat zij en haar familie dergelijk groot risico zouden nemen.

Omtrent haar familieleden die zich nog in Albanië bevinden, benadrukt verzoekende partij dat zij zijn ondergedoken, dat zij de intentie hebben om te vertrekken en de verkoop van hun eigendommen afwachten. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij zich hiermee beperkt tot het louter herhalen van haar eerdere verklaringen, zonder evenwel afbreuk te doen aan de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat haar uitleg dat deze familieleden die zich nog in Albanië bevinden – haar ouders, twee ooms en de tante die geïdiseerd zou worden – de intentie hebben om te vertrekken en de verkoop van hun eigendommen afwachten, gezien de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde vrees, geenszins aannemelijk is, temeer gezien het feit dat de moord van J. inmiddels meer dan een jaar geleden plaatsvond. De Raad bemerkt hierbij overigens dat de moord van J. ondertussen reeds meer dan twee jaar geleden plaatsvond en dat door verzoekende partij geen

concrete elementen worden bijgebracht waaruit blijkt dat deze familieleden ondertussen Albanië hebben verlaten. Deze vaststelling ondermijnt verder haar bewering dat haar hele familie geïnteresseerd zou worden.

2.2.7.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat voorts geen geloof kan worden gehecht aan het incident dat in Italië zou hebben plaatsgevonden en dat de directe aanleiding zou hebben gevormd voor het vertrek van verzoekende partij naar België en haar verzoek om internationale bescherming, geeft verzoekende partij aan dat zij dacht dat zij veiliger was in Italië dan in Albanië. Dat haar belagers niet in haar geïnteresseerd leken en specifiek naar X. en D. vroegen, is volgens haar te verklaren door het feit dat haar belagers eerst van haar wilden te weten komen waar X. en D. zich bevonden alvorens haar rechtstreeks aan te vallen. In verband met het gegeven dat zij niet heeft afgewacht wat de Italiaanse politie met haar aangifte zou doen, meent verzoekende partij dat rekening moet worden gehouden met “*de staat van stress*” waarin zij zich bevond en het feit dat haar neef D. haar adviseerde om rechtstreeks naar België te komen omdat haar leven in gevaar was. Verder oppert verzoekende partij in dit verband nog dat de door haar bijgebrachte klacht bij de politie (zie bijlage 16 van het verzoekschrift) op zijn minst beschouwd moet worden als een begin van bewijs van het plaatsvinden van dit incident. Voorts stelt verzoekende partij dat haar niet kan worden verweten in Italië geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, gelet op het feit dat zij bedreigd werd in Italië en het advies van haar neef D. om naar België te komen. Wat betreft nog de motivering dat zij op geen enkele manier heeft aangetoond dat zij op het moment van dit door haar aangehaalde incident, op 28 mei 2018, daadwerkelijk in Italië verbleef, voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een bewijs van haar boeking van vliegtickets voor een vlucht van Ancona (Italië) naar Brussel op 30 mei 2018 (bijlage 17).

2.2.7.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat het niet plausibel is dat (i) verzoekende partij, ondanks de aanvallen op twee van haar neven die, volgens haar, louter geïnteresseerd werden omdat ze familie waren van A. B., terugkeerde naar Italië en haar normale leven verderzette en zelfs toen zij, 's avonds laat en in een klein straatje, door een wagen werd tegengehouden, zich hierbij geen vragen stelde en zonder aarzelen op de wagen afstapte; (ii) haar belagers specifiek naar X. en D. vroegen en niet waren geïnteresseerd in verzoekende partij zelf of in andere leden van haar familie, gelet op het feit dat er volgens de verklaringen van verzoekende partij geen reden was waarom X. en D. specifiek zouden worden geïnteresseerd, maar de tegenpartij haar hele familie wil treffen; (iii) verzoekende partij na het incident eerst de moeite nam om verklaringen af te leggen bij de politie, om vervolgens twee dagen later het land te verlaten en niet af te wachten wat de politie met haar aangifte zou doen; en (iv) verzoekende partij in Italië geen verzoek om internationale bescherming indiende, ondanks het feit dat het, volgens haar beweringen, voor haar duidelijk was geworden dat ook zij geïnteresseerd kon worden. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, niet verder komt dan het opwerpen van loutere vergoelijkningen en niet gestaafde *post-factum* beweringen, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet van aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De Raad bemerkt verder dat voormelde onaannemelijkheden in de verklaringen van verzoekende partij omtrent het incident dat in Italië zou hebben plaatsgevonden, de geloofwaardigheid van dit incident ondermijnen. Dat verzoekende partij thans wel een begin van bewijs bijbrengt van het feit dat zij op 30 mei 2018 per vliegtuig van Italië naar België reisde nu zij haar reservering van haar vliegticket voor een vlucht van Ancona (Italië) naar Brussel op 30 mei 2018 als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 17) doet geen afbreuk aan de vastgestelde onaannemelijkheden in haar verklaringen omtrent dit incident. Het feit dat zij op de datum waarop volgens haar verklaringen het incident zou hebben plaatsgevonden daadwerkelijk in Italië verbleef, volstaat allerminst om aan te tonen dat dit incident plaatsvond.

Ten slotte treedt de Raad verwerende partij eveneens bij in de motivering dat de kopie van haar verklaringen bij de politie in Italië niet volstaat om dit incident aan te tonen. Immers stelt verwerende partij terecht dat dit document niet alleen een kopie betreft – terwijl verzoekende partij zeer nadrukkelijk om het origineel werd gevraagd – doch ook louter een weergave betreft van haar mondelinge verklaringen tegen de politie, zonder enig objectief bewijsstuk. Door louter opnieuw een kopie bij te brengen van haar verklaringen bij de politie in Italië (bijlage 16 van het verzoekschrift) stelt verzoekende partij voormelde motivering geenszins in een ander daglicht.

2.2.8. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat, zelfs al zou verzoekende partij de ernst van de wraakdreiging vanwege L. Ha. en andere

tegenstanders van A. B. aannemelijk gemaakt hebben, verzoekende partij geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, en de in dit verband door haar bijgebrachte stukken (bijlagen 8-9, 11-13 en 18 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt uit het voorgaande dat verzoekende partij allerminst aannemelijk heeft gemaakt dat zij werkelijk wordt gevisieerd of riskeert te worden gevisieerd door L. Ha. en andere tegenstanders van A. B.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat verschillende familieleden de subsidiaire beschermingsstatus in Frankrijk verkregen en dat haar neef D. H. in België de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg (zie bijlagen 14-15 en 19-23 van het verzoekschrift), wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij niet zonder meer kan steunen op de erkenning van haar familieleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Immers dient elk verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. De Raad herhaalt dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt persoonlijk te worden gevisieerd of riskeert te worden gevisieerd door L. Ha. en andere tegenstanders van A. B.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.11. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet preciseert op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord, dat zij toegang had tot haar dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissing met reden werden omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.12. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.2.13. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een aanvullende nota met als bijlage een *“Eensluidend verklaarde vertaling van het proces-verbaal van de klacht van verzoeker bij de Italiaanse politiedienst”* en een aanvullende nota met als bijlage twee internetartikels omtrent de op 1 oktober 2019 gepleegde moord op een oom van Z. L., die samen met J. op 11 oktober 2017 vermoord werd door L. Ha., neer. De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan het voorgaande. Vooreerst doet het louter bijbrengen van een vertaling van de reeds eerder bijgebrachte klacht van verzoekende partij bij de Italiaanse politie geen enkele afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing betreffende deze (kopie van haar) klacht, nu ook uit de inhoud van deze vertaling blijkt dat dit document een loutere weergave betreft van haar mondelinge verklaringen bij de politie, zonder enig objectief bewijsstuk.

Wat betreft de internetartikelen waaruit blijkt dat op 1 oktober 2019 een oom van Z. L. vermoord werd, wijst de Raad erop dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij zelf wordt gevisieerd of riskeert te worden gevisieerd, louter omwille van het feit dat zij verre (aangetrouwde) familie is van A. B. De Raad wijst erop dat uit de internetartikelen blijkt dat deze oom van Z. L. sinds de moord op zijn neef gerechtigheid eiste en dan ook betrokken was in het conflict tussen A. B. en zijn tegenstanders. Dit in tegenstelling tot verzoekende partij, die de afgelopen jaren in Italië verbleef, amper nog contact had met

X. en geenszins (geloofwaardige) concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij persoonlijk wordt geïdiseerd of riskeert te worden geïdiseerd door L. Ha. en/of andere tegenstanders van A. B.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 4 september 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT